

SØK LÆRDOM VED TRO

Eldste David A. Bednar

i De tolv apostlers quorum

Tale til lærere i Kirkens skoleverk • 3. februar 2006 • Jordan religionsinstitutt

Jeg vil gi uttrykk for min kjærlighet til dere – og brødrenes takknemlighet for den rettskafne innflytelse dere har på Kirkens ungdom over hele verden. Takk for at dere velsigner og styrker den oppvoksende generasjon.

Jeg ber om at Den hellige ånd vil være oss til velsignelse og

oppbyggelse under denne spesielle stunden vi skal ha sammen i kveld.

Prinsipper som går hånd i hånd: Forkynn ved Ånden og lær ved tro

Vi formannes gjentatte ganger i Skriftene om å forkynne evangeliets sannheter ved Åndens kraft (se L&p 50:14). Jeg tror at de fleste av oss foreldre og lærere i Kirken er klar over dette prinsippet og vanligvis prøver å anvende det. Så viktig dette prinsippet enn er, er det imidlertid bare ett element i et mye større åndelig mønster. Vi blir også ofte bedt om å søke lærdom ved tro (se L&p 88:118). *Forkynnelse ved Ånden og lærdom ved tro* er prinsipper som går hånd i hånd og som vi skulle søke å forstå og anvende samtidig og gjennomført.

Jeg tror vi legger mye mer vekt på at en lærer underviser ved Ånden enn vi gjør på at den lærende lærer ved tro. Prinsippene og prosessene i både undervisning og lærdom er utvilsomt åndelig uunnværlige. Men når vi ser fremover i tid og kan regne med en stadig mer forvirret og opprørt verden, tror jeg det vil bli avgjørende for oss alle at vi styrker vår evne til å søke lærdom ved tro. I våre egne liv, i våre familier og i Kirken, både kan og vil vi motta de velsignelsene som åndelig styrke, veiledning og beskyttelse er, når vi søker ved tro og tilegner oss og anvender åndelig kunnskap.

Nephi lærer oss at «når et menneske taler ved Den Hellige Ånds kraft, fører Den Hellige Ånds kraft det

inn i menneskenes barns hjerter» (2. Nephi 33:1). Legg merke til (i den engelske utgaven) at Åndens kraft fører budskapet *til*, men ikke nødvendigvis *inn* i hjertet. En lærer kan forklare, vise, overbevise og bære vitnesbyrd, og gjøre det med stor åndelig kraft og effektivitet. Men innholdet i et budskap og Den hellige ånds vitnesbyrd kan likevel bare trenge inn i hjertet hvis mottakeren legger til rette for det.

Brødre og søstre, lærdom ved tro åpner veien *inn* i hjertet. I kveld skal vi fokusere på den enkeltes ansvar for å søke lærdom ved tro. Vi skal også se på hvilken betydning dette prinsippet har for oss som lærere.

Handlingsprinsippet: Tro på Herren Jesus Kristus

Apostelen Paulus har definert tro som «visshet om det en håper og overbevisning om ting en ikke ser» (Hebreerbrevet 11:1). Alma erklærte at tro ikke er en fullkommen kunnskap, men at når vi har tro, «håper [vi] på noe som ikke er sett, [men] som er sant» (Alma 32:21). I tillegg lærer vi i *Lectures on Faith* at tro er «det første prinsipp i åpenbart religion ... grunnlaget for all rettferdighet» og at det også er «prinsippet bak handling blant alle intelligente vesener». (Joseph Smith, red., *Lectures on Faith* [1985], 1.)

Disse læresetningene fra Paulus og Alma og fra *Lectures on Faith* belyser tre viktige elementer ved tro: (1) tro som *visshet* om det en håper på som er sant, (2) tro som *overbevisning* om ting en ikke ser og (3) tro som prinsippet bak *handling* blant alle intelligente vesener. Jeg beskriver disse tre komponentene av tro på Frelseren som at man på samme tid møter fremtiden, ser til fortiden og handler i nåtiden.

Tro som visshet om ting en håper på, er fremtidsrettet. Denne vissheten bygger på en riktig forståelse av og tillit til Gud, og gjør oss i stand til å «streve fremover» (2. Nephi 31:20) i usikre og ofte utfordrende situasjoner i Frelserens tjeneste. For eksempel stolte Nephi nettopp på denne typen fremtid – han

fikk åndelig forvisning da han vendte tilbake til Jerusalem for å hente messingplatene, og han – «visste ikke på forhånd hva [han] skulle gjøre. Likevel gikk [han] videre» (1. Nephi 4:6-7).

Tro på Kristus er uløselig knyttet til og fører til håp i Kristus om vår forløsning og opphøyelse. Visshet og håp gjør det mulig for oss å gå til kanten av lyset og ta noen få skritt ut i mørket – idet vi forventer og stoler på at lyset skal komme etter og lyse opp veien (se Boyd K. Packer, «The Candle of the Lord», *Ensign*, jan. 1983, 54). Kombinasjonen av visshet og håp fører til handling i nåtid.

Tro som overbevisning om ting en ikke ser, viser til fortid og bekrefter vår tillit til Gud og sannheten av ting vi ikke ser. Vi gikk ut i mørket med visshet og håp, og vi fikk overbevisning og bekreftelse da lyset faktisk kom etter og ga oss det lys vi trengte. Det vitnesbyrdet vi får etter at vår tro er prøvet (se Ether 12:6), er en bekreftelse som øker og styrker vår visshet.

Visshet, handling og bekreftelse påvirker hverandre i en kontinuerlig prosess. Dette gir en oppadgående spiral som blir stadig større. Disse tre elementene tro, visshet, handling og bekreftelse, er ikke adskilte, men innbyrdes forbundet og skaper en kontinuerlig, oppadgående spiral. Den tro som driver den kontinuerlige prosessen, utvikler og forandrer seg. Når vi igjen ser fremover mot en usikker fremtid, fører visshet til handling, som igjen fører til bekreftelse, hvilket styrker vissheten ytterligere. Vår visshet blir sterkere, linje på linje, bud på bud, litt nå og litt da.

Vi finner et mektig eksempel på vekselvirkningen mellom visshet, handling og bekreftelse i beretningen om da Israels barn fraktet paktens ark under Josvas ledelse (se Josva 3:7-17). Husk hvordan israelittene kom til Jordan og ble lovet at vannet ville dele seg, eller «stå som en vegg» (Josva 3:13), og at de kunne gå over på tørr grunn. Interessant nok delte ikke vannet seg mens Israels barn sto på elvebredden og ventet på at noe skulle skje. Fotsålene deres ble våte før vannet delte seg. Israelittene viste sin tro ved at de gikk ut i vannet *før* det delte seg. De gikk ut i Jordan med en fremtidsrettet visshet om noe de håpet på. Mens israelittene gikk, delte vannet seg, og da de kom over på den andre siden, kunne de se seg tilbake og bli overbevist. Her førte tro som visshet til handling, som igjen førte til bekreftelse på noe de før ikke hadde sett, men som var sant.

Virkelig tro fokuserer på Herren Jesus Kristus og fører alltid til handling. Tro som handlingens prinsipp belyses i mange skriftsteder som vi alle kjenner.

«For likesom legemet er dødt uten ånd, slik er også troen *død uten gjerninger*» (Jakobs brev 2:26; uthevelse tilføyd).

«Men vær *ordets gjørere*, ikke bare dets hørere» (Jakobs brev 1:22; uthevelse tilføyd).

«Men se, hvis dere vil våkne opp og anstrenge deres evner, ja, *prøve mine ord* og utøve tro i den minste grad» (Alma 32:27; uthevelse tilføyd).

Det er tro som handlingsprinsipp som er så avgjørende for prosessen med å lære og anvende åndelig sannhet.

Lærdom ved tro – å virke uten å bli påvirket

Hva er sammenhengen mellom tro som handlingsprinsipp blant alle intelligente vesener, og det å lære evangeliet? Og hva betyr det å søke lærdom ved tro?

Ifølge den storslåtte inndelingen av Guds skaperverk, er det ting som virker og ting som blir påvirket (se 2. Nephi 2:13-14). Som sønner og døtre av vår himmelske Fader har vi blitt velsignet med handlefrihetens gave, evnen og kraften til å kunne handle på egenhånd. Med denne handlefriheten er vi selvstendige og skal først og fremst virke og ikke bare bli påvirket – særlig når vi søker å tilegne oss og anvende åndelig kunnskap.

Lærdom ved tro og av erfaring er to sentrale punkter i Faderens plan for lykke. Frelseren sørget for handlefrihet gjennom forsoningen og gjorde det mulig for oss å virke og lære ved tro. Lucifers opprør mot planen søkte å ødelegge menneskenes handlefrihet, og hans hensikt var at vi som lærende bare skulle bli påvirket.

Tenk over spørsmålet som ble stilt Adam av vår himmelske Fader i Edens hage: «Hvor er du?» (1. Mosebok 3:9). Faderen visste selvsagt hvor Adam gjemte seg, men han stilte likevel spørsmålet. Hvorfor? En klok og kjærlig Fader gjorde sitt barn i stand til å virke i læreprosessen, og ikke bare bli påvirket. Det var ingen enveisforelesning for et ulydig barn, noe kanskje mange av oss ville vært tilbøyelige til. I stedet hjalp Faderen Adam som lærende til å handle selvstendig og utøve sin handlefrihet.

Husk hvordan Nephi ønsket å få vite om de tingene hans far Lehi hadde sett i synet om livets tre. Det er interessant at Herrens ånd innleder undervisningen av Nephi med å stille følgende spørsmål: «Se, hva ønsker du?» (1. Nephi 11: 2). Ånden visste naturligvis hva Nephi ønsket. Hvorfor stille spørsmålet? Den hellige ånd hjalp Nephi å virke i læreprosessen og ikke bare bli påvirket. (Jeg oppfordrer dere til ved en senere anledning å studere kapittel 11-14 i 1. Nephi og legge merke til at Ånden både stiller spørsmål og oppfordrer Nephi til å «se», som aktive elementer i læreprosessen.)

Av disse eksemplene ser vi at vi som elever skal virke og være ordets gjørere, ikke bare dets hørere som kun blir påvirket. Er dere og jeg selvstendige personer som virker og søker lærdom ved tro, eller venter vi på å bli undervist og påvirket? Er våre elever selvstendige personer som virker og søker lærdom ved tro, eller venter de på å bli undervist og påvirket? Oppfordrer og hjelper vi dem vi tjener til å søke lærdom ved tro? Vi og våre elever skulle være ivrig opptatt av å be, lete og banke på (se 3. Nephi 14:7).

En elev som utøver sin handlefrihet ved å handle ifølge korrekte prinsipper, åpner sitt hjerte for Den hellige ånd – og innbyr Hans undervisning og bekreftende vitnesbyrd. Lærdom ved tro krever åndelig, fysisk og psykisk anstrengelse og ikke bare passiv mottakelse. Det er ved våre oppriktige, konsekvente og trosinspirerte handlinger vi viser vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus at vi er villige til å lære og motta instruksjon fra Den hellige ånd. Med andre ord innebærer lærdom ved tro at vi utøver moralsk handlefrihet ved å handle på vissheten om ting vi håper på, og innbyr til bekreftelser på ting vi ikke ser fra den eneste sanne lærer, Herrens ånd.

Tenk over hvordan misjonærer hjelper undersøkere å lære ved tro. Det å inngå og holde åndelige forpliktelser, som å studere og be angående Mormons bok, komme til Kirkens møter og holde budene, fordrer at en undersøker utøver tro og handler. En grunnleggende rolle for en misjonær er å hjelpe en undersøker å inngå og holde forpliktelser – å handle og lære ved tro. Undervisning, formaning og forklaring kan, så viktige de enn er, aldri formidle til en undersøker et vitnesbyrd om sannheten av det gjengitte evangelium. Først når en undersøkers tro fører til handling og åpner veien til hjertet, kan Den hellige ånd gi et bekreftende vitnesbyrd. Misjonærer må naturligvis lære å undervise ved Åndens kraft. Men like viktig

er det ansvaret misjonærene har for å hjelpe undersøkere å lære ved tro.

Den læring jeg beskriver, strekker seg langt utover ren kognitiv forståelse og det å tilegne seg og huske detaljer og informasjon. Den typen læring jeg snakker om, får oss til å legge av oss det naturlige mennesket (se Mosiah 3:19), forandre våre hjerter (se Mosiah 5:2) og omvende oss til Herren og aldri falle fra (se Alma 23:6). Læring ved tro krever både hjertet og et villig sinn (se L&P 64:34). Læring ved tro kommer ved at Den hellige ånd formidler kraften i Guds ord både til og inn i hjertet. Læring ved tro kan ikke overføres fra en lærer til en elev gjennom en forelesning, en demonstrasjon eller et eksperiment. I stedet må en elev utøve tro og handle for å kunne tilegne seg kunnskapen.

Den unge Joseph Smith forsto instinktivt hva det ville si å søke lærdom ved tro. En av de best kjente episodene i Joseph Smiths liv var da han leste versene om bønn og tro i Jakobs brev i Det nye testamente (se Jakobs brev 1:5-6). Denne teksten inspirerte Joseph til å gå inn i en lund nær sitt hjem for å be og søke åndelig kunnskap. Legg merke til spørsmålene Joseph hadde formulert i sitt sinn og følte i sitt hjerte – og som han tok med seg til lunden. Det var tydelig at han hadde forberedt seg for å «be i tro» (Jakobs brev 1:6) og handle.

«Midt i denne ordstrid og meningsbrytning sa jeg ofte til meg selv: Hva skal jeg gjøre? Hvilket av disse trossamfunn er det rette, eller er de alle på villspor? Hvis et av dem er det rette, hvilket er det, og hvordan kan jeg få vite det?...

Min hensikt med å gå og adspørre Herren i bønn var å få vite hvilket av alle trossamfunnene som var det rette, så jeg kunne vite hvilket jeg skulle slutte meg til. Så snart jeg derfor hadde fått herredømme over meg selv så jeg kunne tale, spurte jeg de personer som sto over meg i lyset hvilket av alle trossamfunnene som var det rette ... og hvilket jeg skulle slutte meg til». (Joseph Smith – Historie 1:10, 18).

Legg merke til at Josephs spørsmål ikke bare fokuserte på hva han trengte å få vite, men også på hva han skulle gjøre. Hans aller første spørsmål fokuserte på handling og hva som skulle *gjøres!* Hans bønn var ikke bare: Hvilken kirke er den rette? Han spurte hvilken kirke han skulle slutte seg til. Joseph gikk inn i lunden for å lære ved tro. Han var fast bestemt på å handle.

Ansvar for å lære ved tro og anvende åndelig sannhet påhviler hver enkelt av oss. Dette blir et stadig mer alvorlig og viktig ansvar i det samfunnet vi lever i og vil fortsette å leve i. Hva, hvordan og når vi lærer understøttes av – men er ikke avhengig av – en lærer, en presentasjonsmetode eller et bestemt emne eller leksjonsformat.

En av jordelivets virkelige store utfordringer er å søke lærdom ved tro. Profeten Joseph Smith oppsummerer best læreprosessen og resultatene jeg prøver å beskrive. Som svar på en anmodning fra De tolv apostler om undervisning sa Joseph: «Den beste måte å tilegne seg sannhet og visdom på er ikke å søke den i bøker, men å gå til Gud i bønn og få guddommelig undervisning.» (*History of the Church*, 4:425.)

Ved en annen anledning forklarte profeten Joseph at «å lese hva andre har opplevet eller hvilke åpenbaringer som er gitt til dem, kan aldri gi oss noen inngående forståelse av vår tilstand og av vårt sanne forhold til Gud» (*Profeten Joseph Smiths læresetninger*, s. 324).

Følger for oss som lærere

De sannheter om å lære ved tro som vi har drøftet så langt, har gjennomgripende følger for oss som lærere. La oss sammen se på tre av disse.

Følge nr. 1. Den hellige ånd er den eneste virkelige læreren.

Den hellige ånd er det tredje medlemmet av Guddommen, og han underviser og bærer vitnesbyrd om all sannhet. Eldste James E. Talmage forklarte:

«Den hellige ånds funksjon blant menneskene beskrives i Skriftene. Han er en lærer sendt fra Faderen, og til dem som har rett til hans undervisning vil han åpenbare alt som er nødvendig for sjelens utvikling.» (*Articles of Faith*, 12. utg. [1924], s. 162.)

Vi skulle alltid huske at Den hellige ånd er den læreren som, etter behørig innbydelse, kan tre inn i en elevs hjerte. Dere og jeg har ansvaret for å forkynne evangeliet ved Ånden, eller Trøsteren, som en forutsetning for den lærdom ved tro som bare kan oppnås ved og gjennom Den hellige ånd (se L&p 50:14). I denne sammenheng er vi i stor grad som de lange, tynne trådene av glass som brukes til å lage fiberopptiske kabler, som brukes til å sende signaler over svært lange avstander. Akkurat som at glasset i kablene må

være rent for å lede lyset effektivt, skulle vi utvikle oss til og forbli verdige ledningsrør som Herrens ånd kan virke gjennom.

Men, brødre og søstre, vi må huske at vi i vår tjeneste er ledningsrør og vi er kanaler. Vi er ikke lyset. «For det er ikke dere som taler, men deres Fars Ånd taler i dere» (Matteus 10:20). Det handler aldri om meg, og det handler aldri om dere. Faktisk er alt vi gjør som lærere for bevisst å trekke oppmerksomheten mot oss selv – i budskapene vi presenterer, i metodene vi bruker eller i vår personlige opptreden – en form for prestelist som hemmer Den hellige ånds undervisning. «Forkynner han det ved sannhetens Ånd, eller på noen annen måte? Og hvis det skjer på noen annen måte, er det ikke av Gud» (L&p 50:17-18).

Følge nr. 2. Vi er mest effektive som lærere når vi oppmuntrer til og legger til rette for lærdom ved tro.

Vi kjenner alle ordtaket om at hvis man gir en mann en fisk, vil han ha mat til ett måltid. Hvis man derimot lærer mannen å fiske, vil han ha mat resten av livet. Som lærere i evangeliet, er det ikke meningen at vi skal dele ut fisk, men snarere hjelpe hver enkelt til å lære seg å «fiske» og bli åndelig selvhjulpen. Dette viktige målet oppnås best ved å oppmuntre til og legge til rette for at den lærende kan handle ifølge korrekte prinsipper – idet vi hjelper dem å lære ved å gjøre og ved å tro. «Om noen vil gjøre hans vilje, da skal han kjenne om læren er av Gud» (Johannes 7:17).

Legg merke til denne følgen i praksis i den rettleddning som ble gitt Junius F. Wells av Brigham Young, da bror Wells i 1875 ble kalt til å organisere Kirkens unge menn.

«På deres møter skulle dere begynne øverst på navnelisten og be så mange medlemmer som det er tid til, om å bære vitnesbyrd, og på neste møte begynne der dere slapp og kalle på andre, slik at alle kan delta og bli vant til å reise seg og si noe. Mange tror de ikke har noe vitnesbyrd å bære, men få dem til å reise seg, og de vil oppdage at Herren vil gi dem å uttale mange sannheter de ikke hadde tenkt på før. Flere har fått et vitnesbyrd mens de har stått oppe og prøvd å bære det, enn mens de har vært nede på sine knær og bedt om å få et.» (Junius F. Wells: «Historic Sketch of the YMMIA», *Improvement Era*, juni 1925, s. 715.)

President Boyd K. Packer har gitt lignende rettleiding i vår tid:

«Om jeg bare kunne få deg til å forstå dette ene prinsipp, at du *finner* et vitnesbyrd når du *bærer* det! Et eller annet sted i din søken etter åndelig kunnskap er det et "troens sprang", som filosofene kaller det. Det er det øyeblikk da du har kommet til kanten av lyset og trådt inn i mørket bare for å oppdage at veien foran deg kun er opplyst en meter eller to. "Menneskets ånd", som Skriften sier, "er en Herrens lampe" (Ordspråkene 20:27).

En ting er å motta vitnesbyrd fra det du har lest eller det en annen har sagt, og dette er en nødvendig begynnelse. Noe helt annet er det når Ånden bekrefter for deg i ditt indre at det du har vitnet om, er sant. Kan du ikke forstå at dette vil bli gitt deg når du deler det med andre? Når du gir det du har, blir det du gir erstattet med vekst! (*Lys over Norge*, des. 1988, s. 32-37.)

Jeg har sett et fellestrekk blant de lærerne som har hatt størst innflytelse på meg. De har hjulpet meg å søke lærdom ved tro. De nektet å gi meg enkle svar på vanskelige spørsmål. De ga meg faktisk ingen svar i det hele tatt. I stedet pekte de ut veien og hjalp meg å ta de nødvendige skrittene for å finne mine egne svar. Jeg satte ikke alltid pris på denne fremgangsmåten, men erfaring har fått meg til å forstå at et svar som gis av en annen, vanligvis ikke blir husket så lenge, om det i det hele tatt vil bli husket. Men et svar vi oppdager eller tilegner oss ved å utøve tro, blir vanligvis husket resten av livet. De viktigste tingene i livet blir fanget inn – ikke undervist om.

Den åndelige forståelse dere og jeg har blitt velsignet med, og som vi har fått bekreftet som sannhet i våre hjerter, kan ganske enkelt ikke gis til en annen. Prisen i form av flid og lærdom ved tro må betales for å oppnå og selv «eie» en slik kunnskap. Bare på denne måten kan det man vet i sitt sinn, gå over til noe man føler i sitt hjerte. Bare på denne måten kan man gå fra å stole på andres åndelige kunnskap og erfaring og gjøre krav på disse velsignelsene for seg selv. Bare på denne måten kan vi bli åndelig forberedt på det som kommer. Vi skal «[søke] lærdom ved studium og også ved tro» (L&p 88:118).

Følge nr. 3. En lærers tro blir styrket når han eller hun hjelper andre å søke lærdom ved tro.

Den hellige ånd, som kan lære oss alle ting og hjelpe oss å huske alle ting (se Johannes 14:26), står parat

til å hjelpe oss å lære når vi handler og utøver tro på Jesus Kristus. Interessant nok er denne guddommelige lærehjelp kanskje aldri tydeligere enn når vi underviser, enten det er hjemme eller i forbindelse med kall i Kirken. Som Paulus klargjorde for romerne: «Du som altså lærer en annen, lærer du deg selv?» (Romerbrevet 2:21).

Legg også merke til i følgende vers i Lære og pakter hvordan flid i undervisningen innbyr nåde og instruksjoner fra himmelen:

«Og jeg gir *dere* et bud at *dere* skal lære hverandre rikets lære.

Undervis med all flid og min nåde skal være hos *dere*, så *dere* mer fullkomment kan bli undervist i teori, i prinsipp, i lære, i evangeliets lov, i alle ting som hører til Guds rike som det er gavnlige for *dere* å forstå.» (L&p 88:77-78, uthevelse tilføyd.)

Tenk over at velsignelsene som beskrives i disse skriftstedene er myntet spesielt på læreren: «Undervis med flid og min nåde skal være hos deg» – så du, læreren, kan bli undervist!

Det samme prinsippet kommer klart til uttrykk i vers 122 i samme kapittel i Lære og pakter:

«Velg en lærer blant *dere*, og la ikke *alle* tale på én gang, men la én tale om gangen og la *alle* lytte til det han sier, slik at når *alle* har talt, kan *alle* være oppbygget av *alle*, og for at alle kan få det samme privilegium» (L&p 88:122, uthevelse tilføyd).

Når alle taler og alle lytter på en verdig og ordnet måte, blir alle oppbygget. Den individuelle og kollektive utøvelsen av tro på Frelseren innbyr til instruksjon og styrke fra Herrens ånd.

Søk lærdom ved tro – et eksempel fra den senere tid

Vi ble alle velsignet av utfordringen fra Det første presidentskap i august i fjor om å lese Mormons bok innen utgangen av 2005. Da han ga oppfordringen, lovet president Hinckley at vi ved trofast å overholde dette enkle leseprogrammet ville tilføre oss og våre hjem «et større mål av Herrens ånd, en fastere beslutning om å vandre i lydighet til hans bud og et sterkere vitnesbyrd om at Guds Sønn virkelig lever». (Se «Et levende og sant vitnesbyrd», *Liahona*, aug. 2005, s. 6.)

Legg merke til at denne inspirerte utfordringen er et klassisk eksempel på lærdom ved tro. For det første ble vi ikke befalt eller tvunget til å lese. I stedet ble vi oppfordret til å utøve vår handlefrihet som selvstendige personer og handle i tråd med korrekte prinsipper. President Hinckley, som en inspirert lærer, oppfordret oss til å virke og ikke bare bli påvirket. Hver enkelt av oss måtte avgjøre hvordan vi ville reagere på utfordringen – og om vi ville holde ut til oppgaven var utført.

For det annet, da han ga oss oppfordringen om å lese og handle, oppfordret president Hinckley oss til å søke lærdom ved tro. Intet nytt studiemateriell ble delt ut til Kirkens medlemmer, og ingen nye leksjoner, kurs eller programmer ble utarbeidet av Kirken. Vi hadde alle vår egen Mormons bok – og en vei inn i vårt hjerte som ble utvidet ved at vi utøvde tro på Frelseren og tok utfordringen fra Det første presidentskap. Slik ble vi forberedt for å motta instruksjoner fra den eneste virkelige lærer, Den hellige ånd.

De siste ukene har vitnesbyrdene fra så mange medlemmer om deres erfaringer med å lese Mormons bok på nytt gjort sterkt inntrykk på meg. Viktige og betimelige åndelige lærdommer har blitt lært, liv har blitt forandret til det bedre og de lovede velsignelser har blitt mottatt. Mormons bok, et villig hjerte og Den hellige ånd, det er virkelig så enkelt. Min tro og

Brødrenes tro har blitt styrket som resultat av president Hinckleys oppfordring, og vi har sett så mange av dere virke og lære ved tro.

Som jeg sa tidligere, hviler ansvaret for å søke lærdom ved tro på hver enkelt av oss, og denne forpliktelsen vil bli stadig viktigere etter hvert som den verden vi lever i blir stadig mer forvirret og opprørt. Lærdom ved tro er avgjørende for vår egen åndelige utvikling og for Kirkens vekst i disse siste dager. Måtte vi alle i sannhet hungre og tørste etter rettferdighet og bli fylt med Den hellige ånd (se 3. Nephi 12:6) – så vi kan søke lærdom ved tro.

Jeg vitner om at Jesus er Kristus, den evige Faders enbårne Sønn. Han er vår Frelser og Forløser. Jeg vitner om at når vi lærer om ham, lytter til hans ord og vandrer i hans Ånds saktmodighet (se L&P 19:23), vil vi bli velsignet med åndelig styrke, beskyttelse og fred.

Som en Herrens tjener nedkaller jeg denne velsignelsen over dere alle – at deres ønske og evne til å søke lærdom ved tro – og til på riktig vis å hjelpe andre å søke lærdom ved tro – skal vokse og bli bedre. Denne velsignelsen vil være en kilde til store skatter av åndelig kunnskap i deres eget liv, for deres familie og for dem dere underviser og tjener. I Jesu Kristi hellige navn, amen.